

11427 - Иштирок дар идҳои мушрикони ва табрику таҳнияти онҳо ба муносибати он

савол

Оё дар ҷашни идҳои насронӣён иштирок ва табрик кардани онҳо ҷоиз аст?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Дар идҳои мушрикони, насронӣён ва дигарон иштирок кардан ҷоиз нест.

Ибни Қаййим (раҳмати Аллоҳ бар ӯ бод) гуфтааст:

Бо иттифоқи донишмандон, ки онон аҳли илму донишанд, барои муслмонон ҷоиз нест, ки дар идҳои мушрикони иштирок варзанд. Фақеҳон, пайравони ҷаҳор мазҳаб инро дар китобҳои худ ба таври возеҳ баён кардаанд ... Байҳақӣ бо санади саҳеҳ аз Умар ибни Хаттоб (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардааст, ки ӯ фармудааст: **«Ба назди мушрикони дар рӯзи идашон ба калисоҳои онон ворид нашлавед, зеро ғзаб бар онҳо нозил мешавад»**. Инчунин Умар фармудааст: **«Аз душманони Аллоҳ дар рӯзи идашон дурӣ ҷӯед»**. Байҳақӣ бо санади хуб аз Абдуллоҳ ибни Амр ривоят кардааст, ки ӯ гуфтааст: **«Ҳар ки аз кишвари аҷам гузаре кунад ва наврӯзу меҳргони онҳоро ҷашн бигирад ва ба онҳо тақлид кунад ва дар ин ҳолат бимирад, дар рӯзи қиёмат бо ҳамроҳии онҳо зинда карда мешавад»**. Поёни сухан аз китоби "Аҳкому аҳли-з-зимма" (1/723-724).

Аммо оиди ҳукми табрик кардани онон дар идҳояшон, ҷавоби он пештар дар саволи рақами (947) баён карда шуд. Ба саволдиҳанда тавсия медиҳем, ки ба он рӯчӯъ кунад.